

Skarżąca utrzymuje w trzeciej kolejności stwierdzenie przez Komisję braku występowania wystarczającego interesu wspólnotowego opierając się na błędnej ocenie faktycznej i prawnej okoliczności sprawy, ponieważ:

1. Komisja nie uwzględniła publicznie ogłoszonego antykonkurencyjnego celu ograniczonego selektywnego systemu dystrybucji De Beers;
2. Komisja nie mogła ocenić antykonkurencyjnych skutków systemu dystrybucji De Beers nie dokonując wcześniej oceny pozycji dominującej i siły rynkowej De Beers;
3. Komisja nie uwzględniła licznych elementów, które zostały poddane jej uwadze w skardze wykazujących nieodłącznie nadużywający i antykonkurencyjny charakter systemu;
4. Komisja niewłaściwie oceniła skuteczność zmienionego zakresu obowiązków Ombudsmana, opracowanego przez De Beers w celu rozwiązania sporów związanych z systemem wdrażania i dystrybucji; oraz
5. Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych uznając, że system dystrybucji De Beers nie spowodował ograniczeń na rynku.

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2007 r. — Agrofert Holding przeciwko Komisji

(Sprawa T-111/07)

(2007/C 129/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Agrofert Holding a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat R. Pokorný)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SG.E.3/MIB/md D (2007) 1360 z dnia 13 lutego 2007 r. dotyczącej wniosku o dostęp do dokumentów w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw nr COMP/M.3543 — PKN Orlen/Unipetrol a także decyzji Komisji 16796/16797 z dnia 2 sierpnia 2006 r.;

— nakazanie Komisji przedstawienia dokumentów;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze skarżąca, na podstawie art. 230 WE, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 sierpnia

2006 r. (zwanej dalej „decyzją I”) a także późniejszej potwierdzającej decyzji Komisji z dnia 13 lutego 2007 r. (zwanej dalej „decyzją II”) dotyczących wniosku o dostęp do wszystkich nieujawnionych dokumentów dotyczących fazy zgłoszenia i zgłoszenia uprzedniego rozpatrywanej koncentracji.

Skarżąca twierdzi, że obydwie decyzje są sprzeczne z Rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 dotyczącym publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem”) ponieważ nie wchodzi one w zakres wyłączeń wymienionych w art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia dotyczących ochrony interesów handlowych, celu kontroli i porady prawnej i w art. 4 ust. 3 dotyczących ochrony procesu podejmowania decyzji.

Skarżąca ponadto podnosi, że art. 4 ust. 2 tiret pierwsze tego rozporządzenia nie należy interpretować w taki sposób, że wyłączenia stosowane są do całego dokumentu, ale tylko do jego części zawierającej tajemnicę handlową lub poufne informacje handlowe. Zdaniem skarżącej bowiem, strona pozwana mogła albo ujawnić poszczególne części rozpatrywanych dokumentów albo ukryć te ich części, które zawierają informacje poufne, co nie stanowiłoby naruszenia celów kontroli, śledztwa czy audytu, praw stron zgłaszających i osób trzecich, ochrony porady prawnej i procesu podejmowania decyzji przez daną instytucję.

Ponadto skarżąca twierdzi, że strona pozwana zamiast przeprowadzić odrębną ocenę każdego dokumentu jej zdaniem podlegającego wyłączeniu z art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia, odmówiła wnioskowanego dostępu jedynie na podstawie faktu, że dokumenty zawierają tajemnice handlowe i nie mogą zostać ujawnione zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽²⁾. Takie uogólnienie jest sprzeczne z art. 4 ust. 6 rozporządzenia.

Dodatkowo, skarżąca podnosi, że wspomniane wyłączenia mają zastosowanie jedynie wtedy, gdy sprzeciwiają się przeważającemu interesowi publicznemu. Zdaniem skarżącej, taki interes w ujawnieniu wnioskowanych dokumentów istnieje i opiera się na szkodzie poniesionej przez skarżącą i mniejszościowych udziałowców przejętej spółki oraz ma on większe znaczenie niż wyłączenia od prawa dostępu.

Skarżąca uważa ponadto, że decyzja I i decyzja II są sprzeczne z art. 1 akapit drugi traktatu UE poświęconemu zasadzie otwartości.

Wreszcie, skarżąca podnosi, że strona pozwana nie rozpatrzyła bezzwłocznie wniosku potwierdzającego zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia przekraczając przysługujący jej termin na odpowiedź wynoszący 100 dni roboczych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, str. 43-48.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, str. 1-22).